

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D. a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobkyně: **m., a. s.**
sídlem R. 373/6, X O.
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 3C, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Ritterem
sídlem Riegrova 12, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2016 č. j. KUOK 45169/2016, ve věci
místního poplatku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Odůvodnění:
A. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2016, č. j. KUOK 45169/2016, kterým bylo odmítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova ze dne 27. 1. 2016 č. j. MMPPr/009089/2016/OE/Bi.
2. Rozhodnutím Magistrátu města Přerova (dále jen „správce poplatku“) ze dne 27. 1. 2016, č. j. MMPPr/009089/2016/OE/Bi bylo spojeno ke společnému projednání a rozhodnutí řízení žalobkyně proti rozhodnutím správce poplatku ve věcech místního poplatku ze dne 11. 7. 2011, č. j. MMPPr/083939/2011/OE/Kl. (odvolání ze dne 27. 7. 2011) a ze dne 12. 8. 2011, č. j. MMPPr/107106/2011/OE/Kl. (odvolání ze dne 23. 8. 2011) a dle § 113 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d.ř.“) bylo částečně vyhověno odvoláním žalobkyně a rozhodnutí o přeplatku ze dne 11. 7. 2011, č. j. MMPPr/083939/2011/OE/Kl. a ze dne 12. 8. 2011, č. j. MMPPr/107106/2011/OE/Kl. byla změněna tak, že žádostem žalobkyně o vrácení přeplatku bylo částečně vyhověno a žalobkyni byl vrácen vratitelný přeplatek ve výši 14 835 Kč s tím, že ve zbytku bylo odvolání zamítnuto. Správce poplatku uzavřel, že platebním výměrem č. 3/2014 ze dne 20. 11. 2014 vydaným pod č. j. MMPPr/137362/2014/OE/Bi ve znění opravného rozhodnutí ze dne 15. 12. 2014, č. j. MMPPr/147841/2014/OE/Bi (dále v rozsudku jen „PV č. 3“) byla správcem poplatku vyměřena žalobkyni poplatková povinnost místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále v rozsudku jen „JTHZ“) daných rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 34/2012 – 45 a 22 Af 35/2012 – 45 s tím, že po ukončení odvolacího řízení k vyměření poplatkové povinnosti za rok 2011 a zjištění vratitelného přeplatku u žalobkyně za poplatkové období roku 2011 (v důsledku platby za IV. čtvrtletí poplatkové povinnosti) rozhodl správce poplatku sám dle § 113 odst. 1 písm. b) d. ř. o vrácení vratitelného přeplatku. Správce poplatku dále uvedl, že rozhodnutím ze dne 11. 7. 2011, č. j. MMPPr/083939/2011/OE/Kl. nevyhověl žádosti žalobkyně o vrácení plateb na místním poplatku za JTHZ jako přeplatku, a to ve výši 4 080 Kč uhrazených dne 29. 3. 2011, ve výši 260 000 Kč uhrazených dne 29. 3. 2011 a ve výši 260 000 Kč uhrazených dne 14. 4. 2011 (celkem 524 080 Kč) a dále rozhodnutím ze dne 12. 8. 2011, č. j. MMPPr/107106/2011/OE/Kl. nevyhověl žádosti žalobkyně o vrácení plateb na místním poplatku za JTHZ jako přeplatku, a to ve výši 75.680 Kč uhrazených dne 9. 6. 2011 a 319 045 Kč uhrazených dne 14. 7. 2011 s tím, že tyto platby (vyjma platby 4 080 Kč) byly platbami za zpoplatňované období I., II. a III. čtvrtletí roku 2011 a nemohly tak být přeplatkem a dne 13. 10. 2011 uhradila žalobkyně dále částku 709 005 Kč na poplatkovou povinnost za IV. čtvrtletí 2011. Platba 4 080 Kč se pak týkala poplatkové povinnosti za rok 2010. Dle správce poplatku vzhledem k vyměření poplatkové povinnosti PV č. 3 ve výši 1 608 895 Kč a plateb na této povinnosti v celkové výši 1 623 730 Kč (260 000 Kč + 260 000 Kč + 75 680 Kč + 319 045 Kč + 709 005 Kč), evidoval správce poplatku na osobním daňovém účtu žalobkyně vratitelný přeplatek ve výši 14 835 Kč. Dále se správce poplatku obsáhle vyjádřil k povinnosti platit místní poplatek z JTHZ a k otázce ústavnosti úpravy

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

dané § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZMP“).

3. K odvolání žalobkyně žalovaný uvedené rozhodnutí správce poplatku potvrdil a k odvolacím námitkám žalobkyně uvedl, že vydáním PV č. 3 došlo k naplnění závěrů rozsudků Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 34/2012 – 45 a 22 Af 35/2012 – 45 s tím že předmětem řízení u krajského soudu byly skutečnosti vztahující se ke správě daně v rovině vyměřovací, kdy poplatková povinnost byla zpochybněna, přičemž v podaných odvoláních proti rozhodnutí o nevrácení přeplatku se žalobkyně nedomáhala vrácení přeplatku z důvodu, že nebyl vydán platební výměr, ale proto, že jí nesvědčí hmotně-právní poplatková povinnost. Ve vztahu k namítané prekluzi žalovaný uzavřel, že v daném případě je třeba aplikovat § 148 odst. 4 d. ř. a prekluzi práva vyměřit místní poplatek tak nedošlo, když nový konec lhůty vzhledem k probíhajícím soudním řízením (sp. zn. 22 Af 34/2012 a sp. zn. 22 Af 35/2012) vzhledem k prvnímu období splatnosti nastal dne 28. 5. 2016. Žalovaný dále uvedl, že poplatková povinnost žalobkyně byla v evidenci poplatků, resp. na osobním daňovém účtu žalobkyně zaznamenána na základě ohlašovací povinnosti k JTHZ „s výhradou“ s tím, že první podání ohlašovací povinnosti žalobkyně ze dne 21. 1. 2011 bylo správcí poplatku podáno dne 24. 1. 2011, tedy ohlašovací povinnost nebyla žalobkyní splněna dle Obecně závazné vyhlášky města Přerova č. 8/2010 (dále jen „OZV“) včas a nebyly tak splněny podmínky uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 – 34. Žalovaný se dále vyjádřil k samotné povinnosti platit místní poplatek z JTHZ, a dále při odkazu na PV č. 3 uvedl, že žalobkyně uhradila na účet správce poplatku částku 4 080 Kč (dne 29. 3. 2011, týkala se poplatkové povinnosti roku 2010), částku 260 000 Kč (dne 29. 3. 2011), částku 260 000 Kč (dne 14. 4. 2011), částku 75 680 Kč (dne 9. 6. 2011), částku 319 045 Kč (dne 14. 7. 2011) a částku 709 005 Kč (dne 13. 10. 2011), tedy bylo uhrazeno 1 623 730 Kč a osobní daňový účet žalobkyně tak vykazoval vratitelný přeplatek 14 835 Kč. Žalovaný tak uzavřel, že vydání rozhodnutí o vrácení přeplatku předcházelo postavení poplatkové povinnosti najisto PV č. 3.

B. Žalobní body

4. Vůči žalobou napadeným rozhodnutím vznesla žalobkyně tyto námitky:
- [a] Rozhodnutí jsou nezákonná, neboť žalovaný se nesprávně vypořádal s odvoláním žalobkyně a dostatečně se nezabýval tvrzenými odvolacími důvody, jak požaduje d. ř. a rozhodl v rozporu s § 154 a 155 d. ř., nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy a měl s ohledem na vady rozhodnutí správce poplatku zrušit nebo jej prohlásit za nicotné.
- [b] Žalovaný vydal napadené rozhodnutí o odvolání poté, co byla původní rozhodnutí zrušena rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Af 34/2012 – 45 a č. j. 22 Af 35/2012 – 45 s tím, že žalovaný odůvodnil své rozhodnutí PV č. 3, proti kterému žalobkyně podala správní žalobu, která je u krajského soudu vedena pod sp. zn. 65 Af 12/2016 s tím, že vůči platebnímu výměru namítala, že platební povinnost byla žalobkyni stanovena po uplynutí zákonné prekluzivní lhůty s tím, že je na místě tento platební výměr zrušit. Z důvodu této zásadní vady platebního výměru (prekluze) postrádá žalobou napadené rozhodnutí žalovaného podklad a poplatková povinnost žalobkyně tak není postavena najisto a není stanovena na jeho daňovém účtu. Současně

žalobkyně navrhovala přerušení řízení do doby rozhodnutí ve věci sp. zn. 65 Af 12/2016. Rovněž poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech vedených pod sp. zn. 2 Afs 120/2015 a 5 Afs 113/2013 se závěrem, že pouze na základě pravomocného platebního výměru může být poplatek zanesen do daňové evidence – na daňový účet žalobkyně a pakliže pravomocné vyměření daně chybí, resp. byla vyměřena již prekludovaná povinnost, není místní poplatek na straně „má dáti“ evidován a kterákoliv platba na takový místní poplatek musí být jednoznačně evidována jako nedoplatek.

C. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu. K žalobním bodům uvedl:

[a] s odvolacími důvody žalobkyně k § 10a a § 11 ZMP a § 50 odst. 3 zákona o loteriích dostatečně vypořádal a nadále na svých názorech v napadeném rozhodnutí setrvává s tím, že žalovaný postupoval v souladu s § 114 d. ř. a odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu požadovaném odvoláním.

[b] Krajský soud svými rozsudky vydanými v řízeních vedených pod sp. zn. 22 Af 34/2012 a sp. zn. 22 Af 35/2012 zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného o odvoláních žalobkyně pro předčasnost a vrátil tak řízení do odvolacího stádia a souvisejícího vyměřovacího řízení. V souladu s právním názorem krajského soudu vrátil žalovaný spisy správci poplatku s pokynem vyměření poplatkové povinnosti a po nabytí právní moci PV č. 3 mohlo být rozhodnuto o odvolání žalobkyně. Dle žalovaného ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) d. ř. neběžela po dobu řízení vedených u Krajského soudu v Ostravě prekluzivní lhůta pro stanovení poplatku, a pokud by došlo k prekluzi práva na stanovení poplatku, pak by se krajský soud nezabýval ve svém rozhodnutí otázkou předčasnosti rozhodnutí o přeplatku, neboť by k prekluzi přihlédl i bez návrhu. Navíc žalobkyně se vrácení přeplatků nedomáhala z důvodu, že nebyl vydán platební výměr, ale z důvodu, že mu nesvědčí hmotně-právní poplatková povinnost s tím, že v řízeních před krajským soudem byla posuzována též podstata poplatkové povinnosti žalobkyně k místnímu poplatku za JTHZ. Dle žalobkyně povinnost správce poplatku vydat platební výměr a řádně jej doručit byla judikována až usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34. Nedůvodná je argumentace žalobkyně, že bez pravomocného platebního výměru nelze do daňové evidence zanést poplatek, když ZMP i obecně závazných vyhlášek (dále jen „OZV“) spočívají na ohlašovacím principu a principu přímé uhrazovací povinnosti, a proto úhradě poplatku nemusí předcházet jeho vyměření a předpis poplatkové povinnosti na osobní daňový účet provede správce poplatku na základě zákonem stanovené ohlašovací povinnosti a v souladu s danou OZV (§ 149 odst. 1 d. ř.), předpis poplatkové povinnosti na debetní straně osobního daňového účtu by tudíž měl platbu žalobkyně na kreditní straně tohoto účtu kompenzovat, jinými slovy, dobrovolně uhrazený místní poplatek žalobkyně ve lhůtě splatnosti vznikl na základě zákona a v souladu s příslušnou OZV. Žalovaný neshledal důvody pro vrácení přeplatku s tím, že žalobkyně hrazené příslušné platby evidované na osobním daňovém účtu lze považovat za legitimní platby za JTHZ a nikoliv za přeplatek dle § 154 d. ř. Případným důsledkem uplynutí lhůty pro stanovení poplatku by byla pouze skutečnost, že správce poplatku by již nemohl vydat platební výměr, čímž by ztratil nárok na vydání informativního podkladu pro případné odvolací či soudní řízení.

D. Duplika žalobkyně

6. V podání ze dne 21. 3. 2018 žalobkyně uvedla, že vzhledem k prekluzi možnosti poplatků vyměřit nelze při rozhodování o přeplatku z daného platebního výměru vycházet a má za to, že v daném případě je třeba uplatnit výjimku z § 75 s. ř. s. a to v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 2 Afs 30/2007, 2 Afs 9/2015 či 8 Afs 32/2008 s tím, že pokud soud v řízení o přeplatku zjistí, že rozhodnutí žalovaného o potvrzení platebních výměrů na místní poplatek bylo zrušeno, je povinen z toho vycházet, přičemž pokud má být i v řízení o přeplatku umožněno přezkoumání hmotně právní povinnosti, pak je třeba vycházet z mezí pro stanovování daně (poplatku), jak jsou zakotvena daňovým řádem, zejména tedy nelze provádět přezkum hmotně právní povinnosti ani v přeplatkovém řízení v době, kdy již je možnost jejího stanovení prekludována. Dle žalobkyně k přezkoumání hmotně právní povinnosti nedošlo ani v rámci řízení o přeplatku, když žalovaný se v napadeném rozhodnutí omezil pouze na konstatování, že místní poplatek byl stanoven najisto platebním výměrem, stejně jako správce poplatku v rozhodnutí ze dne 27. 1. 2013, Krajský soud v Ostravě se poplatkovou povinností nezabýval, žalovaný ve zrušených rozhodnutích ze dne 21. 3. 2012 a 16. 3. 2012 poukázal pouze na obsah žádostí o vrácení přeplatku a správce poplatku konstatoval, že poplatek byl zaplacen v souladu s OZV. Žalobkyně dále uvedla, že základním požadavkem na stanovování daně při posuzování hmotně právní povinnosti v rámci přeplatkového řízení je to, aby byla nezaměnitelně specifikována zařízení, která jsou předmětem hmotně právní povinnosti, což se v dané věci nestalo (a odkázala na rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2013, číslo jednací 2 Afs 29/2013-34) s tím, že zdůraznila aplikovatelnost závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu vydaného ve věci sp. zn. 2 Afs 120/2015. Současně uvedla, že i kdyby byla rozhodnutí správce poplatku či žalovaného považována za hmotně právní přezkum poplatkové povinnosti žalobkyně, došlo k takovému přezkumu po uplynutí prekluzivní lhůty. V podání dále namítla, že rozhodnutí žalovaného trpí nepřezkoumatelností v tom smyslu, že žádosti o vrácení přeplatku se týkaly jednak I. až III. čtvrtletí roku 2011 a dále pak částka ve výši 4.080 Kč se týkala poplatkové povinnosti z roku 2010, avšak žalovaný postavení poplatkové povinnosti odůvodňuje PV č. 3, kterým byla vyměřena poplatková povinnost za rok 2011, nikoliv za rok 2010 a minimálně, pokud jde o částku 4.080 Kč, je třeba považovat rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné.

E. Obsah správního spisu a listin předložených žalobkyní

Správní spis

7. OZV č. 8/2010, účinnou od 1. 1. 2011, Statutární město Přerov stanovilo místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo JTHZ ve výši 5 000 Kč na tři měsíce za každý přístroj s tím, že při povolení provozování JTHZ na dobu dvanácti a více měsíců se poplatek platil ve čtyřech splátkách odpovídajících délce provozu v tříměsíčním cyklu. Žalobkyně – s výhradou splnila ohlašovací povinnost k JTHZ ve smyslu příslušné OZV č. 8/2010 podáním ze dne 24. 1. 2011 (vedené u správce poplatku pod č. j. MMpr/012610/2011/FIN), sama si poplatek vypočítala a tento i zaplatila. V ohlášení žalobkyně uvedla argumenty, pro které se domnívá, že tu její poplatková povinnost není.

Výslovně uvedla, že pro případ, že správce poplatku bude mít za to, že žalobkyni poplatková povinnost stíhá, žádala o stanovisko. Celkem takto ohlásila provozování celkem 52 ks JTHZ. Správce poplatku evidoval na daňovém účtu žalobkyně předpisy místních poplatků za JTHZ za rok 2011 ve výši celkem 1.609.335 Kč, platby žalobkyně ve výši celkem 1.627.810 Kč, a to platba ve výši 260.000 Kč (dne 29. 3. 2011), 260.000 Kč (dne 14. 4. 2011), 75.680 Kč (dle 9. 6. 2011), 319.045 Kč (dne 14. 7. 2011) a 709.005 Kč (dne 13. 10. 2011), jak se podává ze salda případu s tím, že částka 4.080 Kč zaplacená dne 29. 3. 2011 nebyla na platbu poplatkové povinnosti za rok 2011 počítána.

8. Třemi žádostmi ze dne 3. 6. 2011 požádala žalobkyně o vrácení přeplatku na místním poplatku ve výši 260.000 Kč, 260.000 Kč a 4.080 Kč s tím, že dne 28. 3. 2011 zaplatila místní poplatek ve výši 260.000 Kč za 52 ks JTHZ za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011, dále dne 28. 3. 2011 zaplatila místní poplatek ve výši 4.080 Kč za 5 ks JTHZ za období od 17. 12. 2010 do 31. 12. 2010 a dne 13. 4. 2011 zaplatila místní poplatek ve výši 260.000 Kč za 52 ks JTHZ za období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011, ačkoliv dle žalobkyně za uvedená zařízení nelze poplatek vůbec stanovit ani vybírat, a v žádosti provedla rozbor, proč není povinna místní poplatek platit. Správce poplatku následně vydal dne 11. 7. 2011 rozhodnutí č. j. MMPr/083939/2011/OE/Kl., kterým žádostem nevyhověl s tím, že uvedenými platbami došlo k zaplacení místního poplatku na základě podaných ohlášení k místnímu poplatku za JTHZ doručených správci poplatku dne 23. 12. 2010 (č. j. MMPr/110612/2010/FIN) a dne 24. 1. 2011 (č. j. MMPr/012610/2011/FIN). Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně včasným odvoláním. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl dne 16. 3. 2012 rozhodnutím č. j. KUOK 25851/2012, které bylo napadeno včasnou správní žalobou, o níž rozhodoval Krajský soud v Ostravě v řízení sp. zn. 22 Af 34/2012. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 34/2012 - 45 bylo ve věci rozhodnuto tak, že rozhodnutí žalovaného č. j. KUOK 25851/2012 bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud neshledal protiústavním § 10a ZMP s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb. Dále uzavřel, že žalobkyni provozované interaktivní videoloterní terminály jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí. Podléhají tedy místnímu poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích s tím, že nevydal-li správce poplatku na předmětný místní poplatek platební výměr, nebyl dosud poplatek nikterak vyměřen, protože tu není žádný předpis tohoto poplatku ve smyslu § 154 odst. 1 d. ř., a to bez ohledu na to, že byla splněna ohlašovací povinnost a poplatek i zaplacen. Krajský soud následně uzavřel, že rozhodnutí správce poplatku i napadené rozhodnutí žalovaného jsou předčasné, neboť závisejí na posouzení otázky, která bude nevyhnutelně řešena v řízení o vyměření předmětného místního poplatku (§ 99 d. ř.), k němuž již žalobkyně dala podnět. O žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku tak bude možno rozhodnout až poté, co bude platebním výměrem najisto postavena její poplatková povinnost.
9. Dvěma žádostmi ze dne 27. 7. 2011 požádala žalobkyně o vrácení přeplatku na místním poplatku ve výši 75.680 Kč (s tím, že dne 8. 6. 2011 zaplatila místní poplatek za 7 ks JTHZ za období od 5. 2. 2011 do 31. 3. 2011 a za 13 ks JTHZ za období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011) a ve výši 319.045 Kč (s tím, že dne 13. 7. 2011 zaplatila místní poplatek za 62 ks JTHZ za období od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011), ačkoliv dle žalobkyně za uvedená zařízení nelze poplatek vůbec stanovit ani vybírat, a v žádosti provedla rozbor, proč není povinna místní

poplatek platit. Správce poplatku následně vydal dne 12. 8. 2011 rozhodnutí č. j. MMPr/107106/2011/OE/Kl., kterým žádostem žalobkyně nevyhověl s tím, že uvedenými platbami došlo k zaplacení místního poplatku na základě podaných ohlášení k místnímu poplatku za JTHZ doručených správci poplatku (které v rozhodnutí správce poplatku označil datem jejich doručení správci poplatku a uvedením čísla jednacího, pod kterým byla tato ohlášení evidována). Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně včasným odvoláním. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl dne 21. 3. 2012 rozhodnutím č. j. KUOK 27246/2012, které bylo napadeno včasnou správní žalobou, o níž rozhodoval Krajský soud v Ostravě v řízení sp. zn. 22 Af 35/2012. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 35/2012-45 bylo ve věci rozhodnuto tak, že rozhodnutí žalovaného č. j. KUOK 61975/2012 bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, a to ze stejných důvodů uvedených v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 34/2012-45.

10. Na základě těchto rozsudků žalovaný vrátil správci poplatku věc k vyměření předmětného místního poplatku u daňového subjektu s tím, že teprve po právní moci platebního výměru bude moci být o odvolání proti rozhodnutím správce poplatku rozhodnuto. Na základě tohoto postupu správce poplatku platebním výměrem č. 3/2014 ze dne 20. 11. 2014 ve znění ve rozhodnutí o opravě ze dne 15. 12. 2014 č. j. MMPr/147841/2014/OE/Bi. vyměřil žalobkyni místní poplatek za JTHZ ve výši 1.609.335 Kč za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 s tím, že byl již zaplacen (přehled zpoplatněných JTHZ byl přílohou platebního výměru).

Listiny

11. Z rozhodnutí Obecního úřadu Rybník ze dne 3. 10. 2011, č. j. 12/2011/Br vyplývá, že nebylo vyhověno žádosti spol. gate seven a. s. o vrácení přeplatku na místním poplatku za 2 ks JTHZ za období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011 s tím, že v rozhodnutí nejsou jednotlivá zařízení blížeji identifikována. Z rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 14. 11. 2012, č. j. KrÚ 70718/2012 vyplývá, že uvedený úřad zamítnul odvolání spol. gate seven a. s. proti rozhodnutí Obecního úřadu Brtník a napadené rozhodnutí potvrdil mj. s tím, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné.
12. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2017, č. j. KUOK 91558/2017 vyplývá, že byl mj. zrušen PV č. 3 a řízení bylo zastaveno, a to v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 25. 7. 2017, č. j. 65 Af 12/2016 – 72.
13. U zdejšího soudu bylo pod sp. zn. 65 Af 12/2016 vedeno řízení ve věci žaloby, kterou se žalobkyně domáhala mj. zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2016, č. j. KUOK 112007/2015, kterým byl potvrzen PV č. 3. Rozsudkem ze dne 25. 7. 2017, č. j. 65 Af 12/2016 – 72 (jehož obsah byl sdělen u jednání) bylo uvedené rozhodnutí žalovaného zrušeno se závěrem, že žalobkyni stíhala poplatková povinnost za uvedené období k předmětným JTHZ, avšak platební výměr byl vydán až poté, co zákonná lhůta pro vyměření daně uplynula a právo na stanovení místního poplatku za uvedená období se prekludovalo. Rozsudek nabyt právní moci dne 6. 9. 2017.

F. Relevantní právní úprava

13. Podle § 152 odst. 1 d. ř. *úbrada daně se na osobním daňovém účtu použije na úbradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin:*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

- a) nedoplatky na dani a splatná daň,
- b) nedoplatky na příslušenství daně,
- c) vymáhané nedoplatky na dani,
- d) vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.

14. Podle § 154 odst. 1 d. ř. *přeplatek je částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.*
15. Podle § 154 odst. 2 d. ř. *správce daně převede přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku podle odstavce 4. Není-li takového nedoplatku, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován. Pokud existuje odůvodněný předpoklad, že dojde do 10 dnů ode dne, kdy má být přeplatek na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu použit, ke vzniku povinnosti uhradit daň na stejném osobním daňovém účtu, přeplatek se na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu nepoužije.*
16. Podle § 155 odst. 2 d. ř. *správce daně vrátí daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon. Správce daně vratitelný přeplatek nižší než 100 Kč daňovému subjektu vrátí jen ve výjimečných případech tak, aby byla zajištěna zásada hospodárnosti.*

G. Posouzení krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

K nezákonnosti rozhodnutí žalovaného

18. Předně je třeba uvést, že žalobkyně tento svůj žalobní bod vymezila poněkud obecně. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného se podává, že žalovaný se řádně a dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně. Ve vztahu k § 10a a § 11 ZMP, § 50 odst. 3 zákona o loteriích v souladu se závěry Krajského soudu v Ostravě uvedenými v rozsudcích ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 34/2012-45 a č. j. 22 Af 35/2012-45, žalovaný zcela jasně a přehledně uvedl, na základě čeho byly žalobkyní provozované JTHZ podřízeny režimu ZMP, přičemž současně odkázal též na relevantní judikaturu Ústavního soudu. Tyto závěry sdílí též krajský soud v posuzované věci a považuje je za správné a přiléhavé. Ostatně otázku, zda žalobkyní provozované JTHZ byly předmětem místního poplatku, považuje krajský soud za již judikatorně vyřešenou, nevzbuzující jakýchkoliv pochybností, že by tomu tak nemělo být (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, a ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 5 Afs 116/2013-39, ze dne 22. 1. 2015, č. j. 6 As 55/2014-43, a ze dne 27. 1. 2015, č. j. 2 As 180/2014-24, všechny uveřejněné na www.nssoud.cz), přičemž zde uvedené závěry aproboval i Ústavní soud, jenž ústavní stížnosti směřující proti těmto rozsudkům odmítl. Krajskému soudu není známo, že by se Nejvyšší správní soud od těchto závěrů odchýlil

a ani krajský soud nemá důvod se od této judikatury jakýmkoliv způsobem odchýlit a plně na ni odkazuje s tím, že tyto závěry byly převážně vydány v rozhodnutích, kde žalobkyně vystupovala v postavení kasačního stěžovatele a jsou tak žalobci argumenty v nich uvedené jistě dostatečně známé a lze tak shrnout, že § 10a ZMP protiústavní není (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb.). Žalobkyní provozované interaktivní videoloterní terminály jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí a podléhají tak místnímu poplatku podle § 10a ZMP (v rozhodném znění – ke dni vzniku poplatkové povinnosti) a tento výklad je jednoznačný a neotevírající žádný prostor pro vícero možný výklad, tzn. ani pro aplikaci zásady „*in dubio mitius*“.

19. Ve všech žalobou napadených rozhodnutích se žalovaný též se zabýval dostatečně odvolacími námitkami žalobkyně, přičemž i správce poplatku se v prvotních rozhodnutích s námitkami žalobkyně co do nemožnosti zpoplatnit místním poplatkem za JTHZ zařízení provozovaná žalobkyní uvedenými v žádostech o vrácení přeplatku řádně v souladu s § 102 odst. 3 d. ř. zabýval a jeho úvahy pak žalovaný v napadených rozhodnutích rozvedl v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, přičemž řádně vyložil, proč vratitelný přeplatek nevznikl a nelze jej tak žalobci vrátit.
20. Krajský soud neshledává nesrozumitelným rozhodnutí žalovaného ani ve vztahu k částce 4 080 Kč, když ve svém rozhodnutí jednoznačně uvedl, že uvedená částka připsaná na osobní daňový účet žalobkyně se týká zpoplatněného období roku 2010 a sice ne přímo, ale implicitně uzavřel, že tato částka byla plněním poplatkové povinnosti žalobkyně a není tak vratitelným přeplatkem. Ostatně výslovně to uvedl správce poplatku ve svém rozhodnutí (str. 3 odst. 7) a rozhodnutí žalovaného je tak potvrzením uvedeného názoru, přičemž není zapotřebí, aby žalovaný opakoval správné závěry správce poplatku, se kterými sám souhlasí.
21. Nesrozumitelným neshledává krajský soud rozhodnutí žalovaného ani ve vztahu k neuvedení konkrétních JTHZ, kterých se týká poplatek, jehož vrácení přeplatku se žalobkyně domáhá. Nelze totiž opomenout tu skutečnost, že daňové řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. Tedy všechna meritorní rozhodnutí je třeba považovat ze jeden celek. Z obsahu správního spisu se podává, že v prvotních rozhodnutích správce poplatku ze dne 11. 7. 2011 rozhodnutí č. j. MMP/083939/2011/OE/Kl a ze dne 12. 8. 2011, č. j. MMP/107106/2011/OE/Kl odkázal na ohlášení k místnímu poplatku za JTHZ doručených správci poplatku žalobkyní a tedy provedl jednoznačnou identifikaci zpoplatněných zařízení. Nadto, v době rozhodování žalovaného byl vydán a v právní moci PV č. 3, který zpoplatněná JTHZ rovněž řádně identifikoval.
22. Rovněž nelze dovodit, že by rozhodnutí správce poplatku či rozhodnutí žalovaného bylo nicotná, neboť nicotností správních rozhodnutí je třeba rozumět stav, kdy správní rozhodnutí trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit (např. neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle). V posuzované věci však rozhodnutí správce poplatku či rozhodnutí žalovaného takovými vadami

netrpěla. Pro úplnost krajský soud považuje za vhodné uvést, že pokud by žalobkyně nebyla povinna sporné poplatky hradit, jednalo by se o rozhodnutí nezákonné, nikoli však nicotné.

23. Uvedený žalobní bod neshledává krajský soud důvodným.

K existenci vratitelného přeplatku

24. Krajský soud na tomto místě zdůrazňuje, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumávání žalobou napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
25. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 10 Afs 57/2017 – 32 (uveřejněném na www.nssoud.cz) uzavřel, že cit.: “[53] Nejvyšší správní soud si je vědom, že jeho judikatura, jakož i judikatura Ústavního soudu, tuto zásadu relativizovala. Ústavní soud dovodil možnost přihlížet ke skutkovým či právním novotám ve výjimečných případech, kdy by s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavně právního hlediska akceptovat (srov. kupř. náleze ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03). Soud např. nemůže vycházet z právního stavu, který tu byl v době jeho vydání, jestliže tato úprava byla v mezidobí zrušena Ústavním soudem pro neústavnost (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 - 98, č. 1041/2007 Sb. NSS). [56] Skutkové i právní okolnosti stěžovatelkou uváděných věcí se od nyní projednávané věci zásadně liší. V době rozhodování žalovaného o žádostech o vrácení přeplatků totiž existovala pravomocná rozhodnutí o vyměřeném přeplatku a stěžovatelka proto nemohla mít k tomuto datu evidovány přeplatky v jí požadované výši. Platební výměr, kterým se vyměřuje místní poplatek, není podkladovým rozhodnutím, ale rozhodnutím o stanovení daně, které je samostatně přezkoumatelné správním soudem a které je samostatným exekučním titulem. Platby hrazené v souvislosti s povinností stanovenou platebním výměrem se mohou stát přeplatkem jedině za předpokladu, že došlo k jeho zrušení pro nezákonnost či byla prohlášena nicotnost platebního výměru, případně bylo poplatníkem uhrazeno více, než platební výměr ukládal.” Pro úplnost krajský soud dodává, že kasačním stěžovatelem v uvedené věci byla žalobkyně a věc se týkala jeho žádosti o nevrácení přeplatku na místním poplatku ze JTHZ.
26. V rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 10 Afs 57/2017 – 32 (uveřejněném na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uzavřel, že cit.: “[33] V podstatných bodech se na tuto věc vztahují také závěry rozsudků NSS ze dne 9. 3. 2016, čj. 1 Afs 302/2015-41, a ze dne 8. 4. 2016, čj. 2 Afs 320/2015-35, kterými odůvodnil své rozhodnutí krajský soud. Oba zmíněné rozsudky vycházejí z rozhodnutí pátého senátu a spojuje je navíc skutečnost, že platební výměry vůbec vydány nebyly. NSS však nepochybuje o tom, že s ohledem na totožné následky platebního výměru nevydaného i platebního výměru vydaného až po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně (poplatku) lze považovat všechny tyto případy za obdobné, a závěry těchto rozsudků jsou proto relevantní i pro nyní řešenou věc. V těchto dvou rozsudcích NSS opět potvrdil možnost přezkoumat vlastní poplatkovou povinnost i v řízení o přeplatku. Argumentaci, podle níž by se v řízení o přeplatku neměla zkoumat existence vlastní poplatkové povinnosti, navíc NSS označil za účelovou, protože stěžovatelka sama právě v řízení o přeplatku vyzdvihovala skutečnost, že ji hmotněprávní poplatková povinnost netíží. Po přezkoumání stěžovatelčiných námitek NSS v obou případech naznal, že by s nimi neuspěla ani v rámci vyměřovacího řízení. [35] Protože v této věci byla přezkoumána otázka kladená stěžovatelkou, totiž zda jí skutečně vznikla

poplatková povinnost na základě obecně závazných vyhlášek, nemohou mít pozdě vydané platební výměry vliv na její poplatkovou povinnost. Jak k okamžiku rozhodování žalovaného, tak v době rozhodování krajského soudu existoval zákonný podklad pro vybrání místního poplatku v podobě obecně závazných vyhlášek. Tím, že platební výměry byly vydány až po uplynutí prekluzivní lhůty ke stanovení poplatkové povinnosti, správní orgány pochybily. K chybnému postupu je ale svedl krajský soud, který se ve svých rušících rozsudcích ze dne 18. 7. 2014 zaměřil na to, že podle rozšířeného senátu musejí být platební výměry vydány, pokud o to provozovatel JTHZ požádá, a nezamýšlel se nad tím, že i když lhůta pro vydání platebních výměrů již uplynula, stěžovatelce se již dostalo odpovědi na její pochyby o existenci vlastní poplatkové povinnosti v právě rušených rozhodnutích ve věci přeplatku. Toto pochybení však nemělo za následek újmu na právech stěžovatelky. Řízení o vrácení přeplatku navíc není prostředkem k tomu, aby se poplatník zprostil poplatkové povinnosti. Pozdě vydané platební výměry totiž pouze deklaratorně stvrzovaly existující poplatkovou povinnost; krom toho správní orgány spolu s krajským soudem přezkoumaly zákonnost vybrání poplatku a své závěry řádně zdůvodnily. [36] NSS proto dospěl k závěru, že prekluze práva vydat platební výměry nezpůsobila žádný zlom ve skutkovém a právním stavu v této věci, pokud jde o existenci poplatkové povinnosti stěžovatelky a následné rozhodování o existenci vratitelného přeplatku. Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud žádost o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu zamítly, a krajský soud pak správně zamítl stěžovatelčinu žalobu.“ I v této Nejvyšším správním soudem projednávané věci byla kasačním stěžovatelem žalobkyně, přičemž věc se týkala zamítnutí žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku na místním poplatku za JTHZ.

27. V nyní posuzované věci žalobkyně pěti žádostmi požádala o vrácení přeplatku na místním poplatku za konkrétně specifikované JTHZ, a to ve výši 260.000 Kč (za 52 ks JTHZ za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011), ve výši 4 080 Kč (za 5 ks JTHZ za období od 17. 12. 2010 do 31. 12. 2010), ve výši 260.000 Kč (za 52 ks JTHZ za období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011), ve výši 75.680 Kč (za 7 ks JTHZ za období od 5. 2. 2011 do 31. 3. 2011 a za 13 ks JTHZ za období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011) a ve výši 319.045 Kč (za 62 ks JTHZ za období od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011). Těmto žádostem správce poplatku nevyhověl s tím, že ve svých rozhodnutích (výše specifikovaných) popsal důvody, proč měla žalobkyně poplatkovou povinnost k místnímu poplatku z JTHZ, a současně ve svých rozhodnutích zřetelně a jasně uvedl, proč u žalobkyně vratitelný přeplatek nevznikl. Uvedené závěry pak ve svém rozhodnutí, které je napadeny touto žalobou, žalovaný rozvinul. Je tedy evidentní, že správce poplatku, tak jako žalovaný, se ve svých rozhodnutích zabýval platební povinností žalobkyně z hlediska hmotného práva, když oba orgány dovodily, že žalobci platební povinnost vznikla. Jejich závěry jsou pak souladné s judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se povinnosti platit místní poplatek za JTHZ (viz výklad uvedený v odstavci 18. tohoto rozsudku).
28. Uvedená rozhodnutí správních orgánů (žalovaného a správce poplatku ze dne 27. 1. 2016, č. j. MMP/009089/2016/OE/Bi.) byla vydána v situaci, kdy správce poplatku veden právním názorem Krajského soudu v Ostravě vyjádřeným v rozsudcích ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 34/2012-45 a č. j. 22 Af 35/2012-45, vyměřil žalobci PV č. 3 platební povinnost k místnímu poplatku ve výši 1 609 335 Kč za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011. Tedy v době rozhodování správních orgánů byla platební povinnost žalobkyně stanovena platebním výměrem. Následně však došlo k jeho zrušení, a to rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pob. v Olomouci ze dne 25. 7. 2017, č. j. 65 Af 12/2016 – 72 z důvodu prekluze

práva místní poplatek vyměřit. Uvedená skutečnost však nemohla mít vliv na platební povinnost žalobkyně. Ve světle výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu krajský soud uzavírá, že vydané a posléze krajským soudem zrušený platební výměr byl toliko deklaratorního charakteru a stvrzoval již existující poplatkovou povinnost žalobkyně. Prekluze práva vyměřit místní poplatek pak nemůže mít vliv na skutečnost, že žalobkyni poplatková povinnost již vznikla a nezpůsobila žádný zlom ve skutkovém a právním stavu nyní posuzované věci. Otázka předložená žalobkyní k řešení již v žádosti o vrácení přeplatku, tedy zda měla či neměla poplatkovou povinnost k JTHZ, byla v řízení o vrácení přeplatku správními orgány vyřešena, a to tak, že platební povinnost k místnímu poplatku žalobkyni stíhala a případná pochybnost žalobkyně o poplatkové povinnosti tak byla odstraněna a žalobkyně se domohla přezkoumání samotné hmotně-právní povinnosti. Tuto povinnost si žalobkyně též řádně splnila, když částky místního poplatku připadající na JTHZ na příslušné období řádně uhradila a správce poplatku tyto platby v souladu s ohlášením žalobkyně na zaplacení místního poplatku za JTHZ za konkrétní období též použil.

29. Dovožovala-li žalobkyně, že nelze v řízení o vrácení přeplatku hmotně-právně přezkoumávat poplatkovou povinnost k místnímu poplatku, je třeba uvést, že je nezbytné rozlišovat stadium nalézacího řízení a stadium placení daní. Zatímco základním účelem nalézacího řízení je stanovení daně (vyměřovací řízení) či změna poslední známé daně (doměřovací řízení), hlavním účelem placení daně je vlastní úhrada daně vč. zajištění jejího placení. Pro stanovení daně je zákonem stanovena lhůta (§ 148 d. ř.). Přeplatek je však institutem nikoliv nalézacího řízení, ale placení daní. Pro vrácení přeplatku d. ř. stanoví speciální lhůtu 6 let (§ 155 odst. 7 d. ř.) s tím, že marným uplynutím této lhůty přeplatek zaniká. Vrácení přeplatku je pak zásadně vázáno na žádost daňového subjektu (pokud zákon nestanoví, že se tak děje ex offio). Z uvedeného se pak podává, že v řízení o přeplatku se neuplatní lhůta stanovená pro stanovení daně, neboť v uvedeném řízení nedochází ke stanovení daně. Na uvedeném pak nic není ani skutečnost, že v řízení o přeplatku dojde k přezkumu hmotně-právní povinnosti platit daň, s to z důvodu, že nebyl vydán platební výměr na místní poplatek a daňový subjekt zvolil k přezkumu své povinnosti řízení o vrácení přeplatku. V řízení o vrácení přeplatku tak nepřipadá v úvahu běh lhůty pro stanovení daně, když v tomto řízení se žádná daň již nestanoví. Uvedené závěry jsou pak aplikovatelné i pro případ placení místních poplatků.
30. Krajský soud dále považuje za vhodné uvést, že správce daně vede pro každý daňový subjekt osobní účet, na kterém eviduje jeho daňové a platební povinnosti, jejich úhrady nebo zánik, aby tak měl přehled o jeho daňových nedoplatecích nebo vratitelném přeplatku. Vedení této evidence je podrobně upraveno v § 149 d. ř. Tato evidence slouží správci daně k tomu, aby mohl provádět opatření potřebná ke správnému a úplnému splnění daňových povinností daňovým subjektem, jak je stanoveno v § 1 odst. 2 d. ř. Eviduje-li správce daně na některém z osobních účtů daňového subjektu přeplatek daně, musí jej použít způsobem taxativně stanoveným v § 154 odst. 2 až 4 d. ř. Daňový přeplatek vzniká tehdy, pokud úhrn plateb a vrátek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Tento přeplatek je možno daňovému subjektu vrátit, a to jen tehdy, jde-li o vratitelný přeplatek (§ 154 odst. 2 d. ř.). Postup při vrácení vratitelného přeplatku upravuje § 155 d. ř. V rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015-31 (uveřejněný na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uzavřel, že při rozhodování o vrácení přeplatku na dani (poplatku) správní orgán nejprve zkoumá, zda

vůbec nějaký přeplatek daňovému subjektu vznikl a zdali jej na některé z daní/některém poplatku eviduje. Zjistí-li, že tomu tak je, zkoumá další podmínky pro zacházení s tímto přeplatkem (§ 154 odst. 2 - 4 daňového řádu), tj. ověří, zda se jedná o vratitelný přeplatek. Posuzuje, jestli neexistuje předpoklad, že do deseti dnů dojde k předepsání platební povinnosti (novinka oproti předchozí právní úpravě), dále zda neeviduje on sám nedoplatek na jiných daňových účtech daňového subjektu nebo zda některý z jiných správců daně neuplatnil požadavek na úhradu jím evidovaných nedoplatků téhož daňového subjektu. Až v situaci, kdy tomu tak není, je oprávněn a zároveň povinen takový vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu vrátit. Uvedené podmínky musí nastat kumulativně. Pokud však správní orgán dospěje k závěru, že žádný přeplatek neeviduje nebo že se nejedná o přeplatek vratitelný, žádost o vrácení přeplatku zamítne.

31. V posuzované věci správce poplatku ve svých rozhodnutích o nevyhovění žádostem o vrácení přeplatku jednoznačně uzavřel, že byly splněny potřebné skutečnosti ke stanovení a výběru místního poplatku s tím, že neeviduje na osobním daňovém účtu žalobkyně přeplatek na místním poplatku za JTHZ, přičemž uvedl, jaký byl předpis místního poplatku a jaké platby žalovaného byly na tuto povinnost použity s tím, že žalovaný ve svých rozhodnutích tyto závěry zopakoval, přičemž tyto závěry pak odpovídají ohláškám žalobkyně o povolení JTHZ, stanovenému poplatku OZV č. 8/2010 Statutárního města Přerov a platbám provedeným žalobkyní. Závěry správních orgánů jsou správné a příléhavé a je tak zřejmé, že vratitelný přeplatek žalobci nevznikl.
32. Žalovaný tak nepochybil, pokud potvrdil rozhodnutí správce poplatku, kterými byly žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku zamítnuty.
33. Uvedený žalobní bod neshledává krajský soud důvodným, a to ve vztahu k oběma žalobou napadeným rozhodnutím.

Závěr

34. S ohledem na skutečnost, že krajský soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

H.Náklady řízení

35. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, když zastoupení advokátem není v posuzované věci možné za takové náklady považovat s ohledem na velikost žalovaného a skutečnost, že v jiných krajským soudem projednávaných věcech žalobkyně o stejném skutkovém základu žalovaný zastupován advokátem nebyl.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 26. března 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.